

ΣΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΠΑΦΟΥ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Δ. Σωκράτους, Π.Ε.Δ.

Αρ. Αγωγής: 644/17

Μεταξύ:

Δήμος Πάφου

Ενάγοντα-Αιτητή

και

MILTIADES NEOPHYTOU CIVIL ENGINEERING
CONTRACTORS & DEVELOPERS LIMITED (HE 28532)

Εναγόμενης-Καθ' ης η αίτηση

Αίτηση ημερ. 19.6.2017 για έκδοση προσωρινού διατάγματος

Ημερομηνία: 21.12.2017

Για Ενάγοντα-Αιτητή: κα Χ. Μίτλεπτον για ΗΛΙΑΣ ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ & ΣΙΑ
ΔΕΠΕ

Για Εναγόμενη-Καθ' ης η αίτηση: κα Ν. Καλογήρου για C.D. Messios
LLC (για ν' ακούσει απόφαση κ. Φ. Κυπριανίδης)

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Η αξίωση του Ενάγοντα (εν τοις εφεξής Δήμος Πάφου) εναντίον της Εναγόμενης εταιρείας (εν τοις εφεξής Neophytou Ltd) είναι για επιστροφή ποσού ύψους €656.443,10, το οποίο κατεβλήθη αχρεωσίτως και/ή αντισυμβατικά από τον πρώτο στον δεύτερο, σε σχέση με το εργοληπτικό συμβόλαιο 45/2004 και το Α' μέρος - Πολεοδομικό Έργο του έργου Ανάπλαση και Διαμόρφωση του Παραλιακού Μετώπου Πάφου.

Πρόσθετα διεκδικούνται γενικές αποζημιώσεις και τιμωρητικές αποζημιώσεις λόγω δόλου και/ή ψευδών παραστάσεων και/ή αμέλειας της Εναγόμενης εταιρείας.

Ο Δήμος Πάφου κατεχώρησε δια κλήσεως αίτηση με την οποία επιζητεί την έκδοση των ακόλουθων ενδιάμεσων και/ή προσωρινών θεραπειών:

«(Α) Ενδιάμεση και/ή συντηρητικό διάταγμα του Δικαστηρίου το οποίο να απαγορεύει στους Εναγόμενους και/ή στους αξιωματούχους και/ή στους υπαλλήλους των Εναγομένων και/ή σε οποιαδήποτε πρόσωπα εντέλλονται από τους Εναγόμενους από το να αρχίσουν και/ή να προωθήσουν και/ή να συνεχίσουν διαιτητική διαδικασία βάσει του συνυποσχετικού που περιέχεται στο εργολαβικό συμβόλαιο 45/2004 για το έργο «Ανάπλαση και Διαμόρφωση του Παραλιακού Μετώπου Πάφου».

(Β) Ενδιάμεσο και/ή συντηρητικό διάταγμα του Δικαστηρίου το οποίο να διατάσσει τους Εναγόμενους και/ή στους αξιωματούχους και/ή στους υπαλλήλους των Εναγομένων και/ή σε οποιαδήποτε πρόσωπα εντέλλονται από τους Εναγόμενους να διακόψουν άμεσα κάθε ενέργεια διαιτησίας που τυχόν έχουν αρχίσει βάσει του συνυποσχετικού που περιέχεται στο εργολαβικό συμβόλαιο 45/2004 για το έργο «Ανάπλαση και Διαμόρφωση του Παραλιακού Μετώπου Πάφου».

(Γ) Ενδιάμεσο και/ή συντηρητικό διάταγμα του Δικαστηρίου με το οποίο να διατάσσεται η παύση ισχύος της συμφωνίας και/ή να δίνεται άδεια ακύρωσης του συνυποσχετικού που περιέχεται στο εργολαβικό συμβόλαιο 45/2004 για το έργο «Ανάπλαση και Διαμόρφωση του Παραλιακού Μετώπου Πάφου» και/ή με το οποίο το εν λόγω συνυποσχετικό να καθίσταται απευθείας άκυρο.

(Δ) Ενδιάμεσο και/ή συντηρητικό Διάταγμα του Δικαστηρίου με το οποίο οποιαδήποτε τυχόν αρξάμενη ενέργεια διαιτησίας από μέρους των Εναγομένων, με βάση το συνυποσχετικό που περιέχεται στο εργολαβικό συμβόλαιο 45/2004 για το έργο «Ανάπλαση και Διαμόρφωση του Παραλιακού Μετώπου Πάφου», να αναγνωριστεί και/ή να κηρυχθεί ως παράνομη και/ή άκυρη και/ή εξ υπαρχής άκυρη και/ή ως μη δυνάμενη να επιφέρει οποιοδήποτε έννομο αποτέλεσμα.»

Η αίτηση υποστηρίζεται από την ένορκη δήλωση του κ. Θέμη Γ. Φιλιππίδη, ο οποίος κατέχει τη θέση του Δημοτικού Γραμματέα στο Δήμο Πάφου και είναι γνώστης των γεγονότων που περιβάλλουν την παρούσα υπόθεση.

Με το συμβόλαιο 45/2004 ο Δήμος Πάφου ανέθεσε στην Neophytou Ltd, η οποία και ανέλαβεν την υλοποίηση του έργου «Ανάπλαση και Διαμόρφωση του Παραλιακού Μετώπου Πάφου», το οποίο βρίσκεται στην Πάφο, συνολικού ποσού €7.466.245,00, σύμφωνα με τα σχέδια και τις μελέτες και τους όρους του συμβολαίου. Το συμβόλαιο για το επίδικο έργο αποτελείται από δύο μέρη: Το Α' Μέρος – Πολεοδομικό Έργο που αφορά τους δημόσιους χώρους, με ποσό συμβολαίου €6.842.948,00, και το Β' Μέρος που αφορά τους ιδιωτικούς χώρους, με ποσό συμβολαίου €623.297,00.

Η χρηματοδότηση του έργου έγινε από το Δήμο Πάφου και το Τμήμα Πολεοδομίας και Οικήσεως του Υπουργείου Εσωτερικών σε ποσοστό 20% με 80% αντίστοιχα, ενώ το έργο έχει ενταχθεί για συγχρηματοδότηση από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης.

Η έναρξη των εργασιών έγινε στις 19.11.2007 και η συμβατική ημερομηνία ολοκλήρωσης ήταν η 19.05.2009. Η προσωρινή παραλαβή του έργου έγινε την 29.07.2009 (με δύο μήνες παράταση), εκτός από τις εργασίες για το αργάκι ομβρίων, που η παράδοση τους έγινε την 30.09.2009 (Τεκμήριο 1 αντίγραφο των ειδικών όρων του συμβολαίου).

Το ποσό του τελικού λογαριασμού για το Α' Μέρος όπως έχει υπολογιστεί από τους επιμετρητές του έργου, Μ. Κυριακίδης & Συνεργάτες, ανέρχεται στο ποσό των €7.489.148,67 (εργασίες που εκτελέστηκαν επιτόπου). Σε αυτή την αξία περιλαμβάνεται ποσό €812.241,00 που αφορά στην πληρωμή 62 δελτίων με τροποποιήσεις (προσθήκες €892.036,00 και αφαιρέσεις €79.720,29), για εργασίες που διαπιστώθηκαν ότι έγιναν κατά το στάδιο της εκτέλεσης του έργου και δεν περιλαμβάνονταν στα αρχικά σχέδια. Περιλαμβάνεται, επίσης, ποσό €341.720,29, που αφορά σε πληρωμή η οποία έγινε απευθείας από τους Ενάγοντες προς τον διορισμένο προμηθευτή των φωτιστικών του έργου.

Σύμφωνα με την οικονομική ανάλυση του έργου ημερ. 5.11.2013, την οποίαν ετοίμασαν οι ίδιοι επιμετρητές σε συνεργασία με το λογιστήριο του Δήμου Πάφου πληρώθηκε μέχρι σήμερα ποσό €8.145.591,86. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί σε πληρωμές προς τους Εναγόμενους του ποσού των €7.803.871,57 και προς τον διορισμένο προμηθευτή των φωτιστικών €341.720,29, το οποίο πληρώθηκε απευθείας από το Δήμο Πάφου στον προμηθευτή. Από την ανάλυση αυτή προκύπτει ότι έγινε υπερπληρωμή προς την Εναγόμενη ποσού €656.443,19, ποσό το οποίο διεκδικεί ο Δήμος Πάφου με την παρούσα αγωγή.

Αναφορικά δε με τα 62 δελτία τροποποιήσεων ή πρόσθετων εργασιών τα οποία περιλαμβάνονται στον τελικό λογαριασμό, μόνο τα 4 είχαν εγκριθεί από την Τεχνική Καθοδηγητική Επιτροπή (η οποία

συστάθηκε τον Σεπτέμβριο του 2008 από το Δημοτικό Συμβούλιο για το χειρισμό των τεχνικών θεμάτων, περιλαμβανομένων τυχόν τροποποιήσεων).

Τα υπόλοιπα 58 δελτία δεν έτυχαν καμίας έγκρισης ούτε και ακολουθήθηκε κάποια συμφωνημένη διαδικασία γι' αυτά.

Ο Δήμος Πάφου δεν απέκομισε κανένα όφελος από κάποιες τροποποιητικές ή πρόσθετες εργασίες είτε γιατί αυτές ήταν μη αναγκαίες ή ανεπιθύμητες και εκτός σύμβασης, είτε γιατί έγιναν προς όφελος του εργολάβου Neophytou Ltd, με αποτέλεσμα την πρόκληση ζημιάς του Δήμου ίση ως ανωτέρω αναφέρεται.

Δεδομένων των εν λόγω διαπιστώσεων, από τον Δεκέμβριο του 2014, η Ελεγκτική Υπηρεσία του Κράτους ξεκίνησε εντατική έρευνα για εντοπισμό πιθανής διασπάθισης δημόσιου χρήματος. Ευρήματα όπως αυτά περιγράφονται στο Τεκμήριο 2/Εκθέσεις της Ελεγκτικής Υπηρεσίας ήταν ότι πιθανόν να υπήρξαν εργασίες οι οποίες υπερχρεώθηκαν και αμοιβές που καταβάλλονταν σε διάφορα πρόσωπα και εταιρείες που είχαν εμπλοκή στο έργο και υπερέβαιναν τα συμφωνημένα ποσό ή ήταν μη συμφωνημένα («μίζες»).

Κατά την πορεία των ερευνών προέκυψε ότι και για το Β' Μέρος, πιστοποιήθηκε και πληρώθηκε στον εργολάβο ποσό που υπερβαίνει κατά πολύ την προσφορά των €623.297,00 και αφορά εργασίες που δεν περιλαμβάνονται στις προσφορές ή οι οποίες δεν εγκρίθηκαν από το Δήμο Πάφου ή είναι τεχνικά ακατάλληλες.

Είναι η θέση του ενόρκως δηλούντα πως είναι προφανές ότι υπήρξε ελλιπής έλεγχος προς βλάβη των συμφερόντων του Δήμου Πάφου και των δημοτών του και ότι έλαβαν χώρα συμπαιγνίες που στόχευαν στην μεγιστοποίηση του κέρδους προσώπων που είχαν εμπλοκή στις εργασίες.

Ένεκα του περιεχομένου της έκθεσης της Ελεγκτικής Υπηρεσίας για υπερπληρωμές και αμοιβές που καταβάλλονταν σε πρόσωπα που είχαν εμπλοκή στο έργο, η υπόθεση παραπέμφθηκε στο Γενικό Εισαγγελέα και στο τέλος Ιανουαρίου 2017, άρχισε η ποινική διερεύνηση του θέματος από το ΤΑΕ Πάφου στο οποίο και παρέδωσαν, μετά από σχετικό αίτημα (Τεκμήριο 3) όλους τους σχετικούς φακέλους.

Μετά από αυτές τις εξελίξεις, η Neophytou Ltd, με επιστολή της ημερ. 6.2.2017, (η οποία εστάλη προς το Δήμαρχο Πάφου και όχι σύμφωνα με το άρθρο 68.2 των ειδικών όρων του συμβολαίου) ανέφερεν, μετά από παρέλευση επτά χρόνων από την ολοκλήρωση των εργασιών του έργου, αναφέρει ότι αναφύεται διαφορά, η οποία υπόκειται σε διαιτησία (Τεκμήριο 4 επιστολή).

Σε απάντηση της εν λόγω επιστολής ο Δήμος Πάφου απέστειλε στις 4.4.2017 (Τεκμήριο 5) τον τελικό λογαριασμό, αναμένοντας ότι οι Εναγόμενοι θα ανταποκριθούν στις προκύπτουσες υπερπληρωμές και θα παραδώσουν όλες τις αναγκαίες πληροφορίες.

Η Εναγόμενη με νέα της επιστολή ημερ. 7.4.2017 (Τεκμήριο 6), διαφώνησε, επιμένοντας στη δική της εκδοχή και αξιώνοντας περαιτέρω ποσά από το Δήμο Πάφου.

Περαιτέρω, με επιστολή του δικηγόρου της ημερ. 8.5.2017 (Τεκμήριο 7) προς το Δήμαρχο Πάφου, κάλεσε τον Ενάγοντα σε συνάντηση στα γραφεία του στη Λευκωσία για την 23^η Μαΐου 2017 η ώρα 11:00π.μ. (χωρίς την εκ των προτέρων διαβούλευση για τον καθορισμό της ημερομηνίας). Ο Δήμος Πάφου, ενημέρωσε ότι δεν θα παρίστατο στη συνάντηση και με επιστολή του ιδίας ημερομηνίας ενημέρωσε την Εναγόμενη ότι δεν θα είχε πρόβλημα να συζητήσει κάποιαν κοινά αποδεκτή λύση, αλλά αν δεν ήταν αυτό εφικτό δεν συμφωνούσε σε διαιτησία διότι εμπλέκοντο θέματα δόλου και έπρεπε να ακολουθηθεί δικαστική διαδικασία.

Εισήγηση την οποία η Εναγόμενη εταιρεία απέρριψε και προχώρησε στο διορισμό του κ. Πέτρου Ζωγράφου ως διαιτητή καλώντας τον Δήμο Πάφου να διορίσει το δικό του εκτιμητή εντός 7 ημερών (επιστολή ημερ. 23.5.2017 – Τεκμήριο 9).

Ακολούθως, επειδή ο Ενάγων δεν διόρισε το δικό εκτιμητή, η Εναγόμενη εταιρεία, απηύθυνε επιστολή ημερ. 13.6.2017 (Τεκμήριο 10) προς τον κ. Ζωγράφου ενημερώνοντας τον ότι δικαιούται να ενεργεί ως να είχε επιλεγεί και από τα δύο μέρη.

Αποτελεί πεποίθηση του ενόρκως δηλούντα ότι η Εναγόμενη εταιρεία πράττει εσιθελικά προωθώντας τη διαιτησία παρά την ενημέρωση που της έγινε ότι εμπλέκονται ζητήματα δόλου και εκκρεμούν σχετικές διαδικασίες.

Η Εναγόμενη-Καθ' ης η αίτηση ενίσταται στο αίτημα τούτο του Αιτητή και εγείρει δεκατρείς (13) λόγους ένστασης, για τους οποίους θεωρεί ότι η αίτηση δεν μπορεί να επιτύχει. Μεταξύ αυτών ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 32 του Νόμου 14/60 για έκδοση του αιτούμενου διατάγματος. Ότι ο Αιτητής απέκρυψε σημαντικά γεγονότα και στοιχεία που αφορούν την αίτηση με τρόπο που παραπλάνησε το Δικαστήριο και δεν έχει προσέλθει στο Δικαστήριο με καθαρά χέρια. Ότι η αίτηση καταχωρήθηκε καταχρηστικά για να εξυπηρετήσει αλλότριους σκοπούς.

Τα γεγονότα που υποστηρίζουν την ένσταση, προσφέρονται με την ένορκη δήλωση του εκ των διευθυντών της εταιρείας, Μιλτιάδη Νεοφύτου.

Αναφέρεται στο ιστορικό της υπογραφής του συμβολαίου εκτέλεσης των εργασιών και αποτελεί τη θέση του πως η εταιρεία εκτέλεσε πλήρως τις συμβατικές της υποχρεώσεις. Ότι αναμένει την

εξόφληση του λογαριασμού από το 2010, όταν απέστειλεν προς το Δήμο Πάφου τον τελικό λογαριασμό για πληρωμή.

Ισχυρίζεται ότι ο Αιτητής Δήμος Πάφου μεθόδευσε την παρούσα διαδικασία αφού η ίδια ανέμενε για αρκετό καιρό την πληρωμή και δεδομένου ότι δεν υπήρξε ανταπόκριση, απέστειλε την επιστολή ημερ. 8.2.2017 για φιλικό διακανονισμό, ο οποίος εάν δεν επιτυχανόταν θα ενεργοποιείτο η διαδικασία διαιτησίας, όπως προνοείται στο συμβόλαιο εργολαβίας.

Αποτελεί τη θέση του πως ο Αιτητής Δήμος Πάφου «...8 χρόνια μετά την ολοκλήρωση του έργου και αφού η διαφορά παραπέμφθηκε νομότυπα σε Διαιτησία σύμφωνα με τους όρους του Συμβολαίου, καταχώρησαν την παρούσα Αίτηση και αγωγή, η οποία είναι νόμο και ουσία αβάσιμη για τους λόγους που επεξηγούνται λεπτομερώς κατωτέρω. Είναι άξιον απορίας το γεγονός ότι οι Αιτητές ουδέποτε είχαν προβάλει ισχυρισμούς περί δόλου και απάτης κατά χρόνο προγενέστερο της παρούσας. Τονίζω το γεγονός ότι από το 2009, ήτοι ημερομηνία ολοκλήρωσης του Έργου και τη σωρεία επιστολογραφίας η οποία ακολούθησε ο αβάσιμος και ατεκμηρίωτος ισχυρισμός περί δόλου και απάτης αναφέρθηκε για πρώτη φορά στις 23/05/17 ημερομηνία κατά την οποία είχε εκπνεύσει η προθεσμία φιλικού διακανονισμού και η διαφορά ως αναφέρω ανωτέρω παραπέμφθηκε σε Διαιτησία».

Ισχυρίζεται πως η Καθοδηγητική Επιτροπή του έργου, την οποία επικαλείται ο κ. Φιλιππίδης στην ένορκη δήλωση του, αποτελούσε εσωτερικό μηχανισμό του Δήμου. Δεν είχε κανένα συμβατικό ρόλο και ουδόλως τους δέσμευε. Η εταιρεία ελάμβανε οδηγίες από τον μηχανικό του έργου, τις οποίες και ακολουθούσε.

Προβάλλεται η θέση πως για πρώτη φορά ο Αιτητής εγείρει ζητήματα ύπαρξης δόλου με την επιστολή του ημερ. 23.5.2017 και τούτο

μεθοδευμένα για να αποφύγει τη διαδικασία διαιτησίας. Υπογραμμίζει δε πως ο ισχυριζόμενος δόλος αφορά τρίτα πρόσωπα ή λειτουργούς του Δήμου και ουδόλως στρέφονται εναντίον της εταιρείας είτε κατηγορίες είτε ισχυρισμοί για δόλιες ενέργειες. Ο ίδιος ο ενόρκως δηλών κλήθηκε από την Αστυνομία και κατέθεσε όσα γνώριζε για να βοηθήσει το ανακριτικό έργο και όχι ως ύποπτος.

Υποστηρίζει δε πως η Ελεγκτική Υπηρεσία του Κράτους, δια του λειτουργού της κ. Χασαπόπουλου, αναφέρει πως: *«Ο Δήμος κατέβαλε ολόκληρο το ποσό αντί του ελάχιστου οφειλόμενου ποσού που προέκυπτε από τα πιστοποιητικά πληρωμής (όσα είχαν προσκομιστεί στον ίδιο ή στην υπηρεσία του) και που είχε αρχικώς προταθεί, σε μια προσπάθεια εξεύρεσης λύσης «κατά τρόπον ώστε να προσαρμοστεί το τελικό ποσό πληρωμής»».*

Πουθενά, παρατηρεί ο ενόρκως δηλών, δεν αναφέρεται το οτιδήποτε περί πλάνης, δόλου ή απάτης από τον εργολάβο. Την όποια ευθύνη διαπίστωσε την τοποθέτησε στους ώμους του Αιτητή.

Οι συνήγοροι ανέπτυξαν με γραπτές αγορεύσεις την επιχειρηματολογία και θέσεις τους παραπέμποντας το Δικαστήριο σε σχετική επί του θέματος νομολογία. Τις έχω μελετήσει και έχω υπόψη μου και ιδιαίτερη αναφορά σε αυτές γίνεται κατωτέρω.

Προτού εξεταστούν οι προϋποθέσεις έκδοσης του αιτούμενου διατάγματος θα πρέπει να συζητηθεί ο λόγος ένστασης με τον οποίον η εταιρεία Neophytou Ltd προσάπτει στον Αιτητή Δήμο Πάφου τη μομφή ότι δεν προσήλθε στο Δικαστήριο με καθαρά χέρια. Ότι απέκρυψε από το Δικαστήριο γεγονότα και έγγραφα.

Ισχυρίζεται ο ενόρκως δηλών στην ένσταση ότι είχε αποσταλεί στο Δήμο επιστολή της εταιρείας ημερ. 27.1.2015 (Τεκμήριο 8) με την

οποίαν απαντούσε στην επιστολή του πρώτου, ημερ. 15.12.2014 και του έδιδαν λεπτομέρειες σε σχέση με τα ονόματα των ατόμων από τα οποία ελάμβαναν οδηγίες, αλλά επισύναψε και κατάλογο με τις πρόσθετες εργασίες που η εταιρεία εκτέλεσε. (Αυτή η ανταλλαγή αλληλογραφίας αφορούσε τον ισχυρισμό του Αιτητή ότι μόνο 4 από τις 62 επιπρόσθετες εργασίες είχαν εγκριθεί από την Καθοδηγητική Επιτροπή.)

Αποτελεί σαφή νομολογιακή αρχή ότι εκείνος ο οποίος προσφεύγει στο Δικαστήριο επιζητώντας προστασία ή θεραπεία, χωρίς να ακουστεί η αντίδικη πλευρά, οφείλει να προσέρχεται με καθαρά χέρια και να προβαίνει σε πλήρη αποκάλυψη των γεγονότων, τα οποία είναι ουσιώδη για την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου (**Demstar Limited v. Zim Israel Navigation Co Ltd** (1996) 1 A.A.Δ. 597).

Στην κρινόμενη περίπτωση ο Αιτητής δεν προσήλθε μόνος. Κατεχώρησε δια κλήσεως αίτηση, η Καθ' ης η αίτηση εταιρεία κατεχώρησεν ένσταση και ένορκη δήλωση και το Δικαστήριο άκουσε αμφοτέρους τους διαδίκους. Συνεπώς η κρίση του Δικαστηρίου θα διαμορφωθεί με όσα γεγονότα τέθηκαν ενώπιον του από αμφοτέρους τους διαδίκους και όχι μόνον από τον Αιτητή.

Νομική Πτυχή

Η αίτηση στηρίζεται κυρίως στο άρθρο 32 του Ν.14/60.

Νομική βάση της αίτησης αποτελεί και το άρθρο 9(2) του περί Διαιτησίας Νόμου Κεφ. 4.

Η μεταξύ των μερών σύμβαση εργολαβίας προνοεί δια του όρου 67.1, υπό τον τίτλο «Διακανονισμός διαφορών», την παραπομπή των διαφορών που θα ανακύψουν σε διαιτησία προδιαγράφοντας και τις πράξεις και ενέργειες που πρέπει να προηγηθούν.

Το άρθρο 9(2) το οποίο ενδιαφέρει την κρινόμενη περίπτωση προβλέπει:

«9. (2) Όταν συμφωνία μεταξύ συμβαλλόμενων προβλέπει ότι τυχόν διαφορές που δυνατόν να προκύψουν μεταξύ τους στο μέλλον παραπέμπονται σε διαιτησία και σε κάποια διαφορά που αναφύεται στη συνέχεια εγείρεται το ζήτημα κατά πόσο οποιοσδήποτε από τους συμβαλλόμενους έχει καταστεί ένοχος δόλου, το Δικαστήριο έχει εξουσία, στην έκταση που είναι αναγκαίο όπως το ζήτημα αυτό αποφασιστεί από το Δικαστήριο, να διατάξει όπως η συμφωνία παύσει να ισχύει και να παραχωρήσει άδεια για ακύρωση οποιουδήποτε συνυποσχετικού που έγινε βάσει της συμφωνίας αυτής.»

Με την υποπαράγραφο (3) αυτού, το άρθρο αυτό παρέχει την εξουσία στο Δικαστήριο «να διατάξει όπως συνυποσχετικό παύσει να ισχύει» και ακόμη να παραχωρήσει άδεια για ακύρωση του συνυποσχετικού.

Σκοπός της συγκεκριμένης διάταξης είναι η αποφυγή παραπομπής σε διαιτησία διαφορών στις οποίες έχει επιφορτιστεί δόλος.

Παρόμοια διάταξη με το άρθρο 9(2), συναντάται στο σύγγραμμα της Αγγλικής Arbitration Act, 1950, άρθρο 24(2).

Στο **Russell on the Law of Arbitration**, 20^η έκδοση, σελ. 148, υποδεικνύεται ότι δεν υπάρχει Αγγλική αυθεντία ερμηνευτική της εφαρμογής του άρθρου 24(2) και σε προηγούμενες εκδόσεις διατυπώνεται η άποψη ότι προφανώς η διακριτική ευχέρεια θα εφαρμόζεται με τον ίδιο τρόπο που εφαρμόζεται η διακριτική ευχέρεια για άρνηση αναστολής της διαδικασίας σε ταυτόχρονη αγωγή.

Στην απόφαση **Γ. Ψηλογένη κ.α. v. Νέα Συνεργατική Εταιρεία Πάνω Πλατρών κ.α.** (2004) 1 Α.Α.Δ. 243, την οποία αμφότεροι οι συνήγοροι επικαλέστηκαν, γίνεται παραπομπή στη **Russell v. Russell** (1880) 14 Ψη. Δ. 471, όπου αποφασίσθηκε το εξής, θέτοντας τις αρχές οι οποίες υιοθετήθηκαν αργότερα στην **Cunningham-Reid and another v. Buchanan-Jardine** (1988) 2 All E.R. 438:

“In the case where fraud is charged, the Court will in general refuse to send the dispute to arbitration if the party charged with the fraud desires a public inquiry. But where the objection to arbitration is by the party charging the fraud, the Court will not necessarily accede to it, and will never do so unless a prima facie case of fraud is proved.”

Σε μετάφραση:

«Σε υπόθεση όπου διατυπώνεται κατηγορία για δόλο, το Δικαστήριο γενικώς θα αρνηθεί να παραπέμψει την υπόθεση σε διαιτησία αν ο διάδικος που κατηγορείται για δόλο επιθυμεί δημόσια έρευνα. Πλην όμως όπου η ένσταση στη διαιτησία εγείρεται από το διάδικο που διατυπώνει την κατηγορία για δόλο, το δικαστήριο δεν θα δεχθεί κατ' ανάγκη την ένσταση, και δεν θα το πράξει ποτέ, εκτός αν αποδειχθεί εκ πρώτης όψεως υπόθεση δόλου.»

Παρόμοιο θέμα εξετάστηκε στην **Φ. Χριστοδούλου v. ΣΠΕ Πολεμίου** (2009) 1 Α.Α.Δ. 242, κατά την οποίαν το Πρωτόδικο Δικαστήριο είχε δεχθεί ότι ο Εφεσείων είχε αποδείξει ότι υπήρχε εκ πρώτης όψεως μαρτυρία για την ύπαρξη δόλου και απάτης και ότι η διαφορά θα έπρεπε να εκδικασθεί από Επαρχιακό Δικαστήριο. Έκρινε όμως, δεδομένου ότι ο διορισμός του διαιτητή και η έναρξη της

διαιτησίας έγινε νομότυπα, ως ορθό μέτρο την αναστολή και όχι την ακύρωση της διαιτησίας.

Αποφασίσθηκε από το Εφετείο πως τα Δικαστήρια δεν έχουν διακριτική ευχέρεια να αναστείλουν μια διαιτητική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 9(2) του περί Διαιτησίας Νόμου, Κεφ. 4, αλλά εφόσον υπάρχει ισχυρισμός ότι ένας από τους συμβαλλόμενους είναι ένοχος δόλου, έχουν την υποχρέωση να ακυρώσουν τη συμφωνία παραπομπής σε διαιτησία.

Επανερχόμενο το Δικαστήριο στις προϋποθέσεις του άρθρου 32 του Ν.14/60 σημειώνονται τα ακόλουθα:

Η κλασσική υπόθεση **Οδυσσεώς v. Pieris Estates Ltd** (1982) 1 A.A.Δ. 557, έχει προδιαγράψει τα κριτήρια που θα πρέπει να ικανοποιηθούν σωρευτικά πριν εξεταστεί και το ισοζύγιο της ευχέρειας με τη συνεκτίμηση όλων των σχετικών παραγόντων. Τα τρία κριτήρια ως γνωστό είναι (α) να υπάρχει σοβαρό ζήτημα για εκδίκαση, (β) να διαφαίνεται ότι υπάρχει πιθανότητα ο ενάγων να επιτύχει στην αγωγή, και (γ) να είναι δύσκολο ή αδύνατο να απονεμηθεί πλήρης δικαιοσύνη σε μεταγενέστερο στάδιο χωρίς την έκδοση του διατάγματος. Κατά την εξέταση της ουσίας της αίτησης το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του τα κατ' αντιπαράθεση ισχυριζόμενα γεγονότα και θέσεις των διαδίκων, χωρίς να διαφεύγει της προσοχής ότι σε ενδιάμεσες αιτήσεις, όπως είναι και η παρούσα, δεν εξετάζεται σε βάθος η προσφερόμενη μαρτυρία, ούτε και γίνεται οποιαδήποτε τελεσίδικη αξιολόγηση της αξιοπιστίας των μαρτύρων ή ευρήματα επί γεγονότων, παρά μόνο για να διαπιστωθεί η ύπαρξη της αναγκαίας εκείνης νομικής και πραγματικής βάσης που ικανοποιούν ή όχι τα κριτήρια του άρθρου 32 (**Jonitexo v. Adidas** (1984) 1 A.A.Δ. 263 και **Γρηγορίου v. Χριστοφόρου** (1995) 1 A.A.Δ. 269-270).

Το πρώτο κριτήριο ικανοποιείται με την αποκάλυψη μιας συζητήσιμης υπόθεσης με αναφορά στα καταχωρημένα δικόγραφα, ενώ το δεύτερο κριτήριο ικανοποιείται με την αποδεικτική δύναμη της υπόθεσης και σχετίζεται με την ένδειξη ή παρουσίαση ορατής πιθανότητας επιτυχίας. Έτσι, το πρώτο κριτήριο σχετίζεται κατ' ουσία με τη νομική και μόνο θεμελίωση της αξίωσης, όπως διατυπώνεται στο κλητήριο ένταλμα, το δε δεύτερο προχωρεί ένα πρόσθετο βήμα συσχετίζοντας τη νομική αυτή θεμελίωση με την προσφερόμενη μαρτυρία όπως εξάγεται από τις ενόρκους δηλώσεις ή την αντεξέταση των μαρτύρων για την πραγματική θεμελίωση της αγωγής επί των γεγονότων. Επαρκεί, σε αυτό το στάδιο, να καταδειχθεί κάτι πέραν της απλής πιθανολόγησης, αλλά και κάτι λιγότερο από το ισοζύγιο των πιθανοτήτων για να ικανοποιηθεί το δεύτερο αυτό κριτήριο. Το τρίτο κριτήριο ικανοποιείται όπου οι αποζημιώσεις θεωρούνται ότι δεν αποτελούν ικανοποιητική θεραπεία στις περιστάσεις της υπόθεσης. Αν η αποτίμηση σε χρήμα μπορεί να γίνει εύλογα, τότε η έκδοση του διατάγματος ή η διατήρηση του σε ισχύ αποκλείεται. Ακόμη και ασυνήθης δυσκολία στην εκτίμηση της ζημιάς δεν αποτελεί κατ' ανάγκη έρεισμα για την έκδοση του διατάγματος (**Κ.Ο.Τ. v. Θεωρή** (1989) 1 Α.Α.Δ. (Ε) 255, **Ιπποδρομιακή Αρχή Κύπρου v. Χ"Βασίλη** (1989) 1 Α.Α.Δ (Ε) 152, **Larticon Co v. Detergenta Developments Ltd** (2004) 1121).

Έχουν ανωτέρω καταγραφεί οι ισχυρισμοί του Ενάγοντα, όπως αυτοί περιλαμβάνονται στην ένορκη δήλωση.

Ο κύριος ισχυρισμός του Ενάγοντα είναι η παρατηρηθείσα υπερπληρωμή ποσών προς την Εναγόμενη-Καθ' ης η αίτηση, η οποία διαπιστώθηκε μέσα από την έκθεση του Γενικού Ελεγκτή της Δημοκρατίας. Ότι η Εναγόμενη εισέπραξε τα ποσά αυτά, εν γνώσει της. Ότι δεν τηρήθηκε η διαδικασία έγκρισης της πληρωμής από την ειδική επιτροπή του Ενάγοντα.

Η Εναγόμενη εταιρεία προωθεί τη θέση πως οι εσωτερικές διαδικασίες έγκρισης των ποσών αφορούσαν μόνον τον Ενάγοντα και τους λειτουργούς του και όχι την ίδια. Ότι καταχρηστικά προωθείται η παρούσα αγωγή, αν σημειωθεί ότι ήγειρε για πρώτη φορά το θέμα δόλια, με επιστολή του ημερ. 23.5.2017, οκτώ χρόνια μετά την παράδοση του έργου.

Το ίδιο βέβαια αντιτείνει και ο Ενάγων. Ότι η εναγόμενη εταιρεία θυμήθηκε και παραπέμπει το θέμα για διαιτησία, 8 χρόνια μετά τη συμπλήρωση του έργου.

Υποδεικνύει η συνήγορος του Αιτητή πως: *«Ήδη οι Εναγόμενοι προβάλλουν, δια της ένστασης τους, τύπου υπεράσπιση, κι αυτό συνιστά κατά τη γνώμη μας, την καλύτερη απόδειξη ότι πληρείται αυτή η προϋπόθεση του άρθρου 32 του Ν. 14/60. Η εισήγηση μας είναι ότι είναι πέραν από προφανές ότι υπάρχει σοβαρό ζήτημα προς εκδίκαση. Αντίθετο εύρημα του Δικαστηρίου, με κάθε σεβασμό, αν μη τι άλλο, θα έθετε τα ευρήματα της Ελεγκτικής Υπηρεσίας (ότι έγιναν υπερπληρωμές), μας και τις εργασίες του ΤΑΕ Πάφου, που εκκίνησαν λογικά με οδηγίες του έντιμου Γενικού Εισαγγελέα, αν αμφιβόλω.»*

Όπως έχει λεχθεί, το Δικαστήριο πρέπει να αποφύγει να καταλήξει σε συμπεράσματα αναφορικά με την πλήρη εξέταση του πραγματικού και νομικού καθεστώτος της υπόθεσης. Αυτό εναπόκειται στην κρίση του Δικαστηρίου κατά την εκδίκαση της ουσίας της αγωγής (**Γρηγορίου v. Χριστοφόρου** (1995) 1 Α.Α.Δ. 284).

Είναι νομολογημένο πως σε ενδιάμεση διαδικασία για προσωρινό διάταγμα εκείνο που χρειάζεται δεν είναι η απόδειξη του ουσιαστικού δικαιώματος αλλά σοβαρές ενδείξεις περί της πιθανότητας ύπαρξης του. Όπως λέχθηκε στην **T. A. Micrologic Computer Consultants Ltd** (2002) 1 Α.Α.Δ. 1802, αυτό είναι το πραγματικό νόημα των επί του

θέματος αποφάσεων. Αυτό, συνεχίστηκε στην ίδια απόφαση, συχνά παραγνωρίζεται σε Επαρχιακά Δικαστήρια τόσο από δικηγόρους όσο και από Δικαστές με αποτέλεσμα η διαδικασία να γίνεται απараδέκτως πολύπλοκη και μακρά.

Συνεπώς κρίνεται πως θεμελιώνεται για σκοπούς της παρούσας διαδικασίας η πρώτη προϋπόθεση.

Αναφορικά με τη δεύτερη προϋπόθεση η πιθανότητα επιτυχίας προσδιορίστηκε στην **Odysseos v. A. Pieris Etastes Ltd and other** (1982) 1 C.L.R. 557. Αυτή δεν αφορά την αποδεικτική ισχύ της υπόθεσης του Ενάγοντος, ο οποίος οφείλει να τεκμηριώσει μια ορατή πιθανότητα επιτυχίας.

Εισηγείται η συνήγορος του Αιτητή πως «...το Δικαστήριο θα προβεί σε αξιολόγηση της μαρτυρίας των Εναγόντων στην όψη της, αλλά δεν θα μπει στη διαδικασία της εις βάθος αξιολόγησης και ενασχόλησης με τους αντικρουόμενους ισχυρισμούς, για να καταλήξει σε κάποιο συμπέρασμα αναφορικά με την ουσία της αγωγής, που όπως αναφέρθηκε δεν βασίζεται μόνον σε δόλο και σε κάθε περίπτωση ο λόγος γίνεται για αγωγήμο δόλο. Θεωρούμε ότι η μαρτυρία των Εναγόντων είναι πλήρης και επαρκώς λεπτομερής για να καταδείξει αυτή την ορατή πιθανότητα επιτυχίας. Οι ισχυρισμοί των Εναγόντων δεν είναι γενικοί ούτε μετέωροι. Βασίζονται σε γεγονότα που έχουν ερευνηθεί από αρμόδια κρατική αρχή, τα οποία υποστηρίζονται και από την έγγραφη μαρτυρία που προσκομίζουν (π.χ. εκθέσεις Ελεγκτικής Υπηρεσίας)».

Απ' την αντίπερα όχθη ο συνήγορος της Εναγόμενης-Καθ' ης η αίτηση εταιρείας αφού αναλύει τις αρχές που εφαρμόζονται όπου υπάρχει ρήτρα διαιτησίας και γίνεται επίκληση διαφόρων ενεργειών, σημειώνει τα εξής: Ο Αιτητής δεν αναφέρεται πουθενά στις δόλιες και/ή απατηλές ενέργειες που διαπράχθηκαν από την Καθ' ης η αίτηση.

Σχολιάζει διάφορες παραγράφους της ένορκης δήλωσης του Θέμη Φιλιππίδη (όπως π.χ. 11, 18) σημειώνοντας πως η Καθοδηγητική Επιτροπή του Δήμου δεν είχε την οποιαδήποτε συμμετοχή ή εμπλοκή της Καθ' ης η αίτηση ούτε η τελευταία είχε την οποιαδήποτε συμβατική υποχρέωση να ελέγξει εάν οι οδηγίες που λάμβανε από τον μηχανικό του έργου είχαν προηγουμένως εγκριθεί από την Καθοδηγητική Επιτροπή.

Σχολιάζοντας το Τεκμήριο 2 της ένορκης δήλωσης που συνοδεύει την αίτηση, η οποία είναι η έκθεση της Ελεγκτικής Υπηρεσίας, ημερ. 10.12.2013, σημειώνει πως φαίνεται μέσα από εκείνη ότι οι 62 τροποποιήσεις είχαν εγκριθεί από το Δήμο Πάφου.

Θα πρέπει εδώ να παρατηρηθεί πως δεν είναι αυτή η εικόνα που αναδύεται μέσα από την έκθεση της Ελεγκτικής Υπηρεσίας.

Στην δεύτερη παράγραφο καταγράφει ο συντάκτης της έκθεσης, την περίληψη του θέματος που απασχολεί την έκθεση, σημειώνοντας προς τον αποδέκτη της επιστολής/έκθεσης πως: *«Στις 12.11.13... υποβάλατε τον Τελικό Λογαριασμό του έργου αναφέροντας ότι αυτός είχε εγκριθεί από την Καθοδηγητική Επιτροπή του Έργου...σε συνεδρία που διεξήχθη στις 7.11.2013.»*

Παραθέτοντας τις παρατηρήσεις του αναφέρει μεταξύ άλλων:

«Από δειγματοληπτικό έλεγχο του τελικού Λογαριασμού, προέκυψαν τα ακόλουθα:

.....

6. Στο Παράρτημα Ε του Τελικού Λογαριασμού, παρατίθεται ο κατάλογος των 62 πιο πάνω τροποποιήσεων. Από τις 62 τροποποιήσεις, έχουν εγκριθεί από την Καθοδηγητική Τεχνική Επιτροπή του Δήμου – η οποία συστάθηκε τον Σεπτέμβριο 2008, κατόπιν απόφασης του Δημοτικού Συμβουλίου για τον χειρισμό

θεμάτων που αφορούν στην υλοποίηση του έργου, και κυρίως την έγκριση των τροποποιήσεων – μόνο 4 τροποποιήσεις.»

Έχουν ανωτέρω καταγραφεί οι αρχές που διέπουν την παραπομπή ή όχι σε διαιτησία, οι οποίες αναπτύχθηκαν γύρω από το άρθρο 9(2) του Κεφ. 4.

Στην υπόθεση **Russel v. Russel** (1880) LR 14 Ch D 471, πραγματευόμενο το Δικαστήριο το ζήτημα της απόδειξης δόλου υπέδειξε πως: *“There must be sufficient prima facie evidence of fraud, not conclusive or final evidence, because it is not the trial of the action, but sufficient prima facie evidence”*.

Σ’ εκείνη την υπόθεση κατέληξε πως μια δήλωση όπου εκφράζεται υπόνοια ή πεποίθηση για ύπαρξη δόλου δεν ήταν ικανοποιητική για έγκριση αιτήματος αναστολής διαιτησίας (*“I can find no evidence at all, but there is an affidavit by the Plaintiff stating the circumstances I have mentioned together with some others, and then winding up with that which is not evidence, but which is statement of belief, sufficient on a motion of this kind to call upon the party for a denial, but useless for any other purpose.”*).

Παρόμοια προσέγγιση υιοθετείται στη μεταγενέστερη απόφαση **Cunningham-Reid and Another v. Buchanan-Jardine** [1988] 2 All E.R. 438, στην οποία γίνεται αναφορά σε *strong prima facie evidence of fraud*.

Στην ανωτέρω υπόθεση, ο ισχυρισμός του Ενάγοντα ότι η διακοσμήτρια/Εναγόμενη ουσιαστικά ενεπλάκη στην έκδοση τιμολογίων από τους προμηθευτές τα οποία έδειχναν μεγαλύτερο ποσό ως πληρωτέο από εκείνο το οποίο πραγματικά οφειλόταν και το οποίο χρησιμοποίησε για δικούς της σκοπούς, κρίθηκε ότι αναδείκνυε εκ πρώτης όψεως δόλο.

Στην κρινόμενη περίπτωση υπάρχει ισχυρισμός ότι η Εναγόμενη εγνώριζε τόσο την ύπαρξη της Καθοδηγητικής Επιτροπής όσο και την ανάγκη έγκρισης των κονδυλίων.

Ο ισχυρισμός ότι έγινε υπερπληρωμή ποσών της τάξης πέραν των €500.000 εισήχθει από τον Αιτητή Δήμο Πάφου αφού έγινε έρευνα και έλεγχος από την Ελεγκτική Υπηρεσία του Κράτους (Τεκμήριο 2 που συνοδεύει την αίτηση) η οποία το αποδεικνύει ξεκάθαρα.

Το ΤΑΕ Πάφου, είναι αποδεκτό ότι διεξάγει ποινική έρευνα σχετικά με τις υπερπληρωμές αυτές.

Δεν είναι του παρόντος να αποφασισθεί σε τούτο το στάδιο η εμπλοκή ή όχι της Εναγόμενης-Καθ' ης η αίτηση. Αυτό θα ξεπερνούσε το καθήκον, το περιορισμένο και οροθετημένο από τη νομολογία.

Στην υπόθεση **Ψηλογέννης** (ανωτέρω) το Εφετείο, αφού διαπίστωσε πως απεδείχθη εκ πρώτης όψεως δόλια ενέργεια, προχώρησε στην έκδοση των διαταγμάτων αναστολής της διαδικασίας διαιτησίας τονίζοντας τα εξής:

«Το Πρωτόδικο Δικαστήριο δέχθηκε ότι οι εφεσεύοντες αποκάλυψαν συζητήσιμη υπόθεση και απλή πιθανότητα επιτυχίας. Λαμβανομένης υπόψη της βάσης της αγωγής θεωρούμε ότι η πιο πάνω αποδοχή του Πρωτοδικου Δικαστηρίου εξισώνεται με απόδειξη εκ πρώτης όψεως δόλου. Ωστόσο το Πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι οι εφεσεύοντες έπρεπε να προβάλουν τους ισχυρισμούς τους για δόλο ενώπιον του διαιτητή. Έχουμε την άποψη πως σκοπός του αρ. 9(2) του Κεφ. 4 είναι η παροχή διακριτικής ευχέρειας στο Δικαστήριο να αποτρέπει ή εμποδίζει την διεξαγωγή διαιτησίας σε υποθέσεις στις

οποίες εγείρονται θέματα δόλου. Ωστόσο το Πρωτόδικο Δικαστήριο δεν ασχολήθηκε με το κατά πόσο θα ασκούσε τη διακριτική του ευχέρεια υπέρ του αιτήματος των εφεσεϊόντων. Υπό το φως των γεγονότων της παρούσας υπόθεσης θεωρούμε πως η διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου θα έπρεπε να ασκηθεί υπέρ του αιτήματος των εφεσεϊόντων. Επομένως κατ' εφαρμογή του αρ. 9(2) του Κεφ. 4 έπρεπε να είχε εκδοθεί το αιτηθέν διάταγμα. Κατά συνέπεια εκδίδεται διάταγμα ως οι παραγ. (Α) και (Β) της αίτησης.»

Έχοντας κατά νου όσα ανωτέρω εκτέθηκαν θα εξετασθούν οι λοιπές προϋποθέσεις που τίθενται με το άρθρο 32 του Ν.14/60.

Η τρίτη προϋπόθεση, όπως ανωτέρω καταγράφηκε, εξετάζεται και σε συνάρτηση με την επάρκεια της καταβολή των αποζημιώσεων. Η τρίτη προϋπόθεση ικανοποιείται όχι μόνο όταν η φύση της ζημιάς είναι τέτοια που δεν μπορεί να αποζημιωθεί με χρήμα, αλλά και εκεί όπου ο Αιτητής δεν θα αποζημιωθεί πλήρως με την καταβολή αποζημιώσεων π.χ. οχληρία, παραβίαση διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας, εμπορική εύνοια κ.α. (**Ανδρέου v. Colossos Signs Ltd** (2009) 1 (B) Α.Α.Δ. 1040).

Αποτελεί επιχειρηματολογία της συνηγόρου του Αιτητή πως: «Στην προκειμένη περίπτωση, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υπάρχει επάρκεια αποζημιώσεων η συναφής θεραπεία. Εάν οι Εναγόμενοι αφεθούν να συνεχίσουν τη διαδικασία της διαιτησίας που ήδη ενεργοποίησαν, στην οποία συμμετέχουν μόνον αυτοί, και επισπεύδουν εκμεταλλευόμενοι του χρόνου που διαρρέει ενόψει της εκκρεμοδικίας αυτής της αίτησης και το γεγονός ότι τους δόθηκε δικαίωμα ακρόασης πριν την έκδοση διαταγμάτων, θα προκύψει διαιτητική απόφαση, με την οποία οι Ενάγοντες θα κληθούν να πληρώσουν ποσά που δεν οφείλουν, ήτοι δημόσιο χρήμα και ενώ, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς τους, θα πρέπει να τους επιστραφούν ποσά.»

Ο συνήγορος της Εναγόμενης αντιτείνει πως ο Αιτητής έχοντας προσδιορίσει το ποσό που του οφείλεται, μπορεί εύκολα να υπολογίσει τη ζημιά του και να αποζημιωθεί.

Θεωρώ πως στην κρινόμενη περίπτωση η επάρκεια των αποζημιώσεων δεν είναι το μόνο που ενδιαφέρει.

Να υπομνησθεί πως στον όρο «αδύνατο να απονεμηθεί δικαιοσύνη», κρίθηκε στην υπόθεση **Παναγιδη v. Παναγιδη** (2001) 1 (A) A.A.Δ. 397, ότι πλήρης δικαιοσύνη σημαίνει την απόδοση στους Ενάγοντες των θεραπειών που δικαιούνται σύμφωνα με το Νόμο.

Το άρθρο 9(2) του περί Διαιτησίας Νόμου δεν επιτρέπει τη διεξαγωγή διαιτησίας όταν ζητήματα δόλου εγείρονται και πρέπει να εξεταστούν. Τέτοια ζητήματα μπορούν να εξεταστούν και επιλυθούν μόνο σε δίκη ενώπιον του Δικαστηρίου, το οποίο θα διαγνώσει τα δικαιώματα εκάτερον των διαδίκων λαμβανομένου υπόψη πως γίνεται λόγος για προστασία δημοσίου χρήματος.

Συνεπώς κρίνεται πως πληρείται και η τρίτη προϋπόθεση του άρθρου 32 του Ν.14/60.

Το ζήτημα όμως δεν τελειώνει εδώ. Επιβάλλεται να εξεταστεί εάν είναι δίκαιο ή πρόσφορο να εκδοθούν τα αιτούμενα διατάγματα. Ουσιαστικά εξετάζεται το ισοζύγιο της ευχέρειας.

Όπως έχει νομολογηθεί στην υπόθεση **Francome v. Mirror Group Newspaper** (1984) 1 W.L.R. 892, σελ. 892, σελ. 898 η φράση «ισοζύγιο της ευχέρειας» (“balance of convenience”), είναι μια ατυχής έκφραση εφόσον το Δικαστήριο ασχολείται με τη δικαιοσύνη και όχι την ευχέρεια των διαδίκων. Στην προσπάθεια του το Δικαστήριο να

ισοζυγίσει εντελώς αντίθετες εντελώς αντίθετες θέσεις και αξιώσεις το καθήκον του σε αυτό το στάδιο είναι να εξετάσει την πιθανότητα επιτυχίας από οποιονδήποτε των διαδικών και να διασφαλίσει ότι τίποτε δεν θα συμβεί κατά τη διάρκεια της εκκρεμοδικίας που θα επηρεάσει αρνητικά τα δικαιώματα του. Αναμφίβολα εντελώς εξωπραγματικές θέσεις και αντιστρατευόμενες στη λογική αξιώσεις, μπορούν και πρέπει να παραγνωρίζονται.

Κατά την άσκηση αυτής του της διακριτικής ευχέρειας, το Δικαστήριο στην ουσία ισοζυγίζει τις ιδιαίτερες ανάγκες των διαδικών ή τον κίνδυνο αδικίας ο οποίος θα προκύψει αν φανεί ότι λανθασμένα χορηγήθηκε το παρεμπόπτον διάταγμα (**Melouskia Commercial Ltd v. Alisa Chumachenko κ.α.**, Πολιτική Έφεση Ε71/13, ημερ. 30.9.2014).

Στην κρινόμενη περίπτωση, εάν δεν εκδοθούν τα αιτούμενα διατάγματα, η διαφορά θα παραπεμφθεί σε διαιτησία, κατά την οποία ο Δήμος Πάφου δεν θα έχει τη δυνατότητα να εγείρει ζητήματα δόλου, αφού ο διαιτητής δεν εξετάζει τέτοιου είδους ζητήματα.

Εάν εκδοθούν τα διατάγματα, η εταιρεία Neophytou Ltd δεν θα στερηθεί του δικαιώματος επίλυσης των διαφορών. Πλην όμως, οι διαφορές θα εκδικαστούν από Δικαστή, με όλα τα εκέγγυα που προσφέρονται σε μια δίκη ενώπιον Δικαστηρίου, κατά την οποία επιλύονται όλα τα αναφυόμενα επίδικα θέματα.

Συνεπώς κρίνεται πως πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις για έκδοση των αιτούμενων διαταγμάτων.

Συνεπώς, εκδίδονται διατάγματα ως οι παράγραφοι Α και Β της αίτησης. (Κρίνεται πως η έκδοση των υπό στοιχείων Γ και Δ καλύπτεται από την έκδοση των διαταγμάτων Α και Β και της φύσεως της παρούσης διαδικασίας. Δέστε επίσης **Ψηλογένης** (ανωτέρω) όπου και εκεί εκδόθηκε διάταγμα αναστολής και μη προώθησης της διαδικασίας διαιτησίας.)

Για εξισορρόπηση των εκατέρωθεν συμφερόντων και αν ήθελε φανεί ότι το διάταγμα εξεδόθη άνευ ευλόγου αιτίας, για κάλυψη τυχόν ζημιών της Εναγόμενης, ο Ενάγων-Αιτητής να υπογράψει εγγύηση ύψους €50.000 (άρθρο 32 του Ν.14/60 **Kerr on Injunctions**, 6^η έκδοση, σελ. 27).

Επιδικάζονται έξοδα υπέρ του Αιτητή και εναντίον της Καθ' ης η αίτηση όπως θα υπολογισθούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο, τα οποία θα είναι πληρωτέα στο τέλος της διαδικασίας.

(Υπ.)

Δ. Σωκράτους, Π.Ε.Δ.

Πιστόν αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

/AM

Subject: Civil/Interim
Αναφορά: (Interim order)

